

Arrest

nr. 154 839 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. HUYBRECHT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger uit Shiraz. In 1362 (Perzische kalender, komt overeen met 1983/1984 volgens de Westerse kalender) raakte u met een leraar verwickeld in een discussie over oorlog en de gevolgen daarvan voor Iraanse jongeren. Uw kritische houding werd u niet in dank afgenomen waardoor u de dag nadien door de Sepah-e Pasdaran (Korps van de Revolutiewachters) werd aangehouden en opgesloten in Adelabad (Shiraz). Na twaalf à achttien maanden detentie kreeg u te horen veroordeeld te zijn tot een celstraf van vier jaar en een voorwaardelijke ophanging. Tijdens uw opsluiting werd u geslagen en ondervraagd over welke contacten u had. In 1366 (1987/1988) kwam u vrij. U diende zich toen aanvankelijk om de zoveel tijd aan te melden bij de autoriteiten. Er werden u toen tevens enkele beperkingen opgelegd op vlak van

studies, professionele activiteiten en het aankopen van een woning of een wagen. Uiteindelijk werd uw dossier geklasseerd en kende u geen beperkingen meer. Als gevolg van uw opsluiting bent u sinds 1366 (1987/1988) een sympathisant van de MKO (Mujahedin-e Khalq Organization). U hielp in die hoedanigheid Mujahedin-strijders naar Irak vluchten. Zo voorzag u hen van identiteitsdocumenten. U behoorde tot een lokale MKO-cel die voor uw vertrek naar België werd geleid door Abbas Omrani. Sinds 1384 (2005/2006) trok u in opdracht van de MKO twee à drie keer per jaar naar Bushehr om inwoners te informeren over de nadelen van kerncentrales. U sprak hiervoor mensen aan van wie u dacht dat zij openstonden voor uw standpunt. Uw andere MKO-activiteiten kwamen daardoor op een lager pitje te staan. Twee maanden voor uw aankomst in België in augustus 2014 werd u, terwijl u net was aangekomen in Bushehr, gebeld door Abbas Omrani die liet weten dat de Bassidj (Mobilisatie van de onderdrukten) u hadden geïdentificeerd en u wilden arresteren. Abbas kreeg deze informatie van een MKO'er die bij de Bassidj was geïnfiltrerd. U keerde terug naar uw huis in Shiraz vanwaar u, op bevel van Abbas, twee weken later naar Teheran trok. Uiteindelijk verliet u in augustus 2014 Iran en trok u naar België waar u op 7 augustus 2014 asiel vroeg. Uw reis werd geregeld door de MKO. In België ontwikkelde u geen activiteiten voor de MKO. Bij een terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd en gemarteld te worden. U vreest dat bij dergelijke arrestatie uw voorwaardelijke ophanging besproken zal worden. U bent in het bezit van uw melikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, een kaart van de vakbond en uw militaire kaart. Na uw gehoor maakte u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) over.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er kan vooreerst immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw voorgehouden politiek profiel als MKO-sympathisant. Niettegenstaande uw bewering sinds 1366 (1987/1988) te sympathiseren met de MKO en de biografie van de organisatie gelezen te hebben die u vervolgens met anderen besprak (CGVS, p.8), schiet uw kennis over elementaire aspecten van de organisatie schromelijk tekort. Allereerst is uw pacifistische houding (u bent tegen een gewapende strijd, CGVS, p.10) geenszins in overeenstemming te brengen met het feit dat de MKO reeds in de jaren '70 besloot dat zij alleen via het gebruik van wapens hun doelstellingen konden bereiken. Ze gebruiken geweld teneinde Iran te destabiliseren en de voormalige Shah tot aftreden te dwingen. In de daaropvolgende decennia is de MKO betrokken geweest bij tal van gewapende acties/aanslagen. Opvallend is bovendien dat u zelf geen enkel voorbeeld kon geven van MKO-acties in Iran. Sterker nog, u wist niet eens of de MKO de laatste twintig jaar aanslagen heeft gepleegd in Iran (CGVS, p.17). Nochtans heeft de MKO eind de jaren '90 diverse (bom)aanslagen in Iran opgeëist. Verder herkende u – die de biografie van de organisatie gelezen heeft en die de namen van de ideologische boeken beweerde te kennen (CGVS, p.15) – 'Tabayan-e Jahan', 'Takamol', 'Nezaht-e Hoseini' en 'Eqtesad bezaban-e sadeh' niet als enkele van de stichtende werken van de organisatie (CGVS, p.15). De naam van het partijtidschrift diende u schuldig te blijven (CGVS, p.15-16). Gevraagd naar MKO-trainingskampen in Irak kwam u niet verder dan te stellen niet exact te weten waar deze zich bevinden (CGVS, p.10). Geconfronteerd met 'Ashraf' bevestigde u dat dit een MKO-kamp/basis was (CGVS, p.10). Geheel in tegenspraak met beschikbare informatie stelde u evenwel dat de vrije meningsuiting er gold (CGVS, p.10). Informatie stelt echter dat MKO'ers in Ashraf zich volledig dienen te onderwerpen aan Massoud Rajavi. Zijn wil is wet. Bevelen moeten opgevolgd worden zonder vragen te stellen. MKO-leden worden geheel uit hun basisrechten ontzet. U wist trouwens niet dat de MKO een groepering is die rond de personencultus van Massoud Rajavi draait (CGVS, p.16). U noemde Massoud Rajavi de leider van de MKO (CGVS, p.11) en stelde dat hij wordt aangesproken als 'broeder Massoud' (CGVS, p.16). U had geen weet van andere aanspreektitels (CGVS, p.16). U legde verder uit dat de 'masul-e aval' verantwoordelijk is voor de leiding van de organisatie (CGVS, p.16). U kon evenwel niet uitleggen wat het verband is tussen de 'masul-e aval' en Massoud Rajavi (CGVS, p.16). 'Masul-e aval' is echter één van de aanspreektitels van Rajavi. U kon verder niet aangeven of het huwelijk tussen Massoud Rajavi en Maryam Azodanlu problematisch was voor de MKO (CGVS, p.16). Aangezien hun huwelijk de Iraanse en de islamitische taboes raakte, was het huwelijk echter bijzonder controversieel, ook voor MKO-leden, en zorgde het voor een verder isolement van de organisatie ten aanzien van de buitenwereld. U beweerde verder verkeerdelijk dat de MKO noch een vrouwen-, noch een jongerenafdeling heeft (CGVS, p.16). Ook wat betreft de structuur van de MKO schiet uw kennis te kort. U stelde dat er 18 commissies zijn, maar u kon niet aangeven welke die zijn (CGVS, p.11). Namen van directieleden waren u evenmin bekend (CGVS, p.12). U noemde de militaire tak van de organisatie, maar wist de naam van de bevelhebber niet (CGVS, p.12). Opvallend is bovendien dat, niettegenstaande elk groepshoofd waarmee u gewerkt heeft u heeft voorgesteld om effectief lid te worden (CGVS, p.13), u niet wist of er een bepaalde procedure bestaat om lid te worden. Of dit lidmaatschap gepaard gaat met voordelen, wist u evenmin (CGVS, p.14). Tot slot legde u geen enkel begin van bewijs neer waaruit uw betrokkenheid bij de MKO kan

blijken (CGVS, p.14). Uw rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie, met name dat niet veel informatie Iran bereikt, overtuigt, gelet op uw beweerde jarenlange betrokkenheid (u sympathiseert met de beweging sinds 1366, 1987/1988) waarbij u oa de biografie van de organisatie heeft gelezen en besproken, geenszins.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde betrokkenheid bij de MKO. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u beweerde te kennen (en vreest te zullen kennen in geval van terugkeer) als gevolg van uw activiteiten voor de MKO.

Wat betreft uw detentie van 1362 (1983/1984) tot 1366 (1987/1988) (die u trouwens geenszins staaft, waardoor de geloofwaardigheid ervan enigszins op de helling komt te staan) dient tot slot opgemerkt te worden dat, gelet op het feit dat u na uw vrijlating nog meer dan 25 jaar in uw land verbleef, deze feiten op zich uw vluchtaanleiding niet vormen (CGVS, p.30). Bovendien blijkt dat dit dossier – nadat u aanvankelijk enkele beperkingen werden opgelegd – werd geklasseerd en u niet langer in uw rechten beperkt werd (CGVS, p.21).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, lidmaatschap tot een vakbond en het feit dat u uw legerdienst heeft gedaan staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de bestreden beslissing :

“1. Schending betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed.

Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing.

Dat de formele motiveringsplicht onder meer vereist dat in de beslissing zelf de juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R. v. St. 21 mei 1992, 39.433.).

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast.

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van de juridische regels tot de beslissing aanleiding geven.

Dat de bestreden beslissing echter niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels ze werd genomen.

Dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht.

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in recht en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Dat verder zelfs kan worden gesteld dat, gelet op de verplichting van een duidelijke en precieze motivering, dient te worden verwezen naar de van toepassing zijnde (wets)artikelen.

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is.

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan deze vereiste en het middel gegrond is.

2. Schending van de artikelen 2,3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Iran terug te keren.

Terwijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 4 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. (zie in die zin EVRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, Serie A, nr. 161).

Zodat verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet: bij een terugkeer zal hij – onafgezien van het gevaar dat in Iran nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

3. Moeilijk te herstellen ernstige nadelen

Aangezien mijn verzoeker dreigt de in het Rijk opgebouwde integratie en de door hem ontwikkelde sociale bindingen te verliezen indien hij zou worden genoodzaakt terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker gelet op zijn langdurende afwezigheid in zijn thuisland, niet onmiddellijk zal kunnen bogen op inkomsten uit arbeid, noch een vervangingsinkomen zodat ernstige implicaties dreigen op zijn welzijn en gezondheid in het bijzonder.

Dat dit de bijzonder moeilijk te herstellen nadelen uitmaken die mijn verzoeker verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verantwoordt.”

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Waar verzoeker aanvoert dat “*de bestreden beslissing echter niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels ze werd genomen*” betreft dit een loutere miskennis van de bestreden beslissing die duidelijk verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als basis van de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelling “*Dat verder zelfs kan worden gesteld dat, gelet op de verplichting van een duidelijke en precieze motivering, dient te worden verwezen naar de van toepassing zijnde (wets)artikelen*” blijkt dan ook *in concreto* te zijn toegepast door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk tevens overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 2 en 3 EVRM “*(...) verwijst [verzoeker] hiervoor naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet: bij een terugkeer zal hij – onafgezien van het gevaar dat in Iran nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht.*”

De loutere verwijzing naar het feitenrelaas is niet dienstig ter weerlegging van de bestreden beslissing. De beslissing ontnemt aan de hand van de uitgebreide motivering elke geloofwaardigheid aan het voorgehouden feitenrelaas. In het verzoekschrift wordt niet de minste moeite ondernomen om de motivering op enige concrete wijze te weerleggen.

De motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen. Derhalve kan geen enkel geloof gehecht worden aan verzoekers betrokkenheid bij de MKO. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hij beweerde te kennen (en vrees te zullen kennen in geval van terugkeer) als gevolg van zijn activiteiten voor de MKO.

2.2.2.3. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.3. Hetgeen verzoeker onder punt 3 ("*Moeilijk te herstellen ernstige nadelen*") aanhaalt, betreffen beweringen die op generlei wijze worden ondersteund door concrete elementen en daarenboven geen nexus vertonen de bepalingen inzake de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 Vreemdelingenwet) of subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 Vreemdelingenwet).

2.2.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het verzoekschrift een beroep betreft overeenkomstig "*artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en strekkende tot nietigverklaring van:*

(...)

- *En het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekende partij eveneens ter kennis gebracht op datum van 11.06.2015*".

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vermeldt dit overigens in de hoofding van zijn verzoekschrift ("*Beroep tegen een beslissing van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatslozen - Tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van subsidiaire bescherming*"). Verzoeker voegt evenmin een bevel tot het grondgebied te verlaten bij als stuk, zodat het verzoekschrift dan ook geen betrekking heeft op het actueel voor de Raad onbekende "*bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekende partij eveneens ter kennis gebracht op datum van 11.06.2015*".

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS